OCHII SFINXULUI
ROBERT KRAFT
CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PAMÂNTULUI
5

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 5

V.1.0

Traducere de Petru Istrate
Grafica de Aurel Lupaştean

CAP. XI

BANDIŢII DIN MUNŢII STÂNCOŞI

(Continuarea capitolului 14 din numărul anterior)

Dar Adam Green ştia cum să răspundă, făcând faţă situaţiei. El şi-a ridicat de pe cap cilindrul. Acela ce îi ţinea loc de pălărie.

— Mă bucur în mod deosebit să vă fac cunoştinţă. Numele meu e Adam Green.

Tânărul bandit a privit întrebător înspre tânăra doamnă, care însă nu-şi spusese numele.

— Şi mi se acordă acum cinstea de a afla şi numele celei mai frumoase doamne pe care am întâlnit-o până acum?

Leonor Morris n-a socoti necesar un răspuns, totuşi a zâmbit.

În cele din urmă s-a prezentat şi Georg. Celorlalţi, muncitorilor montori din spatele automobilului, noul venit nu le-a acordat nici o atenţie, dar era un gentleman, chiar dacă purta pe dinafară veşmintele unui muncitor.

Totuşi acest a fost martorul etalării calităţilor de bucătar ale lui Ton O Foy, care era tocmi pe punctul de a pregăti masa. Bucătarul inginer luase de la frigorifer o pulpă sănătoasă de cerb vânat de către Georg de curând, încredinţând-o după tranşare cuptorului electric.

— Poate mă înşel, dar nu este vorba de aici de Miss Morris, proprietara unui automobil…

Străinul a spus asta pe un ton extrem de politicos, dar care s-a oprit brusc, ca un câine de vânătoare mirosurile şi poate…

— Aici mâncăm ceva deosebit de apetisant, oare cumva o friptură de cerb?

— Chiar aşa şi e, a adeverit Leonor..

— Oh, madam, dacă m-aţi crede ce spun. Noi suntem cazaţi aici într-un hotel mizerabil şi de opt zile avem drept hrană doar carne uscată…

— Perfect, vă invit atunci să luaţi masa cu noi.

— Accept, mulţumindu-vă de o mie de ori. Nu voi renunţa, vă asigur.

Şi fară alte vorbe sau gesturi de prisos blândul bandit s-a aşezat la masă, unde s-a înfruptat cu de toate, păstrând totuşi decenţa.

Chiar de la început, s-a uitat curios în toate părţile, exprimându-se:

— Fără a vrea să par necuviincios, aş începe prin a vă spune că sunt extrem de însetat.

— Tom, a comandat Leonor, te rog sticla cu apă.

— Apă? Păi apă există şi aici în munţi, încă din belşug. Sunt obişnuit la masă să beau o înghiţitură de vin.

— Noi cei de aici suntem foarte cumpătaţi.

— Eu însă nu, a reluat Georg laconic.

— Nu? a râs banditul arătându-şi albeaţa dinţilor, înseamnă atunci că ne potrivim foarte bine. Ei, va trebui atunci să supravieţuim şi noi, nu-i aşa?

Spunând vorbele acestea, străinul a coborât din maşină.

— Oberchelner, a strigat el cu o voce răsunătoare undeva înspre stâncile abrupte din afară. O sticlă de şampanie Monopol şi repede!

N-a durat de fapt mult până ce cu ajutorul unei frânghii a fost coborâtă o sticlă de şampanie. Bandiţii trebuie să fi avut o provizie respectabilă de băutură, provenită fără îndoială din jaful efectuat asupra călătorilor.

— Mulţumesc, oberchelner. Poţi pune de îndată încă una la rece.

S-a reîntors din nou în cabină, a destupat, dopul a pocnit la modul obişnuit şi după ce câţiva stropi s-au risipit pe jos, tânărul tâlhar a vrut să-i umple paharul Leonorei.

Aceasta însă a refuzat cu abstinenţă. Neavând încotro, California Fred a ciocnit numai cu Georg.

— În cinstea celei mai frumoase dintre cele frumoase, a spus el închinând paharul în direcţia lui Leonor.

— Ei şi acum, ce doriţi de fapt de la noi, a dorit să întreba Adam Green, care după ce-şi umpluse farfuria din belşug, a mai prizat şi tabacul, ce cădea acum din nas.

— Acuşi, acuşi ajungem şi la afaceri. Doamnă, eu în primul rând sunt un om de afaceri şi aşa cum se spune, afacerile sunt afaceri. Cu ce fel de afaceri mă ocup? Cu cele filantropice, Credeţi că glumesc? Ei bine, o să vă convingeţi curând. La mine a devenit o manie să-i ajut pe alţii, Acum vă văd pe toţi aici cum aţi ajuns într-o situaţie disperată. Oameni răi v-au luat drumul în faţă şi în spate cu grămezi de bolovani.. Sau să fi fost numai un fenomen natural! Sau nu mă credeţi pe cuvânt că sunt în stare să vă eliberez drumul? Ei bine, o voi face! Sigur, nu singur. Am prieteni care pot să mă ajute în treaba asta. Pentru dânşii însă timpul înseamnă bani. Ei nu sunt muncitori de rând, ci artişti în meşteşugul lor şi pretind pe oră un onorar pe măsură. Să spunem vreo zece mii de dolari. Şi cum prietenii mei sunt vreo douăzeci şi cinci la număr, asta înseamnă vreo două sute cincizeci de mii de dolari. Da, cam la asta socotesc eu că se rezumă totul. Vă aparţine dumneavoastră acest automobil?

— Fireşte că da.

— Ei, doamnă, cine posedă o astfel de maşină, cu siguranţă că are şi un cont de cecuri în buzunar, cu credit la orice bancă.

— Vă înşelaţi, eu sunt…

S-a auzit o detunătură, care l-a făcut pe bandit să iasă afară.

— Hei, Bill, ce a fost asta?

— Nimic, căpitane, vă vine sticla comandată.

Şi într-adevăr, atârnată de o frânghie ca şi cealaltă, a coborât şi ultim sticlă. Fred a luat-o de îndată în primire. De-abia a fost banditul afară din maşină, că Adam a şi sărit în sus, scoţând de undeva dintr-un loc secret o sticlă cu un lichid oarecare.

— Ei, va trebui ca oaspetele nostru să mai guste puţin şi din băutura mea, a spus el turnând din conţinutul sticlei sale în paharul banditului.

— Pentru Dumnezeu, fii prudent! Dacă acestuia îi miroase ceva…

— Pe de-a întregul fără gust, vă asigur. Dar atenţie! Vine!

Odată Fred reîntors, discuţia s-a reluat de acolo unde fusese întreruptă.

Banditului nu-i venea să creadă ceea ce-i povestea Leonor. Acum a început să se comporte chiar ca un tâlhar de stradă, interesându-se de bijuterii şi alte lucruri preţioase.

Între timp, ochii săi deveneau tot mai tulburi, privirea mai ceţoasă şi gesturile sale mai lente şi mai dezlânate.. Cu toate acestea, ochii lui Fred se îndreptau cu obstinaţie, mereu plini de

admiraţie, în direcţia frumoasei fete.

— Aşa deci, chiar nu aveţi nimic de valoare? Atunci va trebui să rămâneţi aici.

— Cât de mult?

— Numai această noapte.

— Şi apoi ne daţi drumul?

— Da, dar cu o condiţie.

— Şi care e aceasta?

— Dacă dumneavoastră, stimată doamnă. Îmi veţi înfrumuseţa prin prezenţa voastră această noapte, chiar dacă va fi nevoie să împărţim un culcuş cam tare…

A urmat o pocnitură în urma căreia California Fred a fost trântit la pământ. Georg l-a lovit cu toată puterea în faţă.

Dintr-o săritură, acesta a fost în picioare, ducându-şi mâinile la cingătoare, cu degetele gata să prindă patul galben al unui revolver. Georg era acum hotărât să-l facă nevătămător, dar şi mai iute a fost meşterul Adam Green.

Acesta ţinea ceva ascuns în mână, un fel de praf galben, pe care l-a aruncat în faţa banditului furios. Urmarea a fost că imediat acesta a căzut jos, rămânând nemişcat la podea.

— Ei, vedeţi? S-a rezolvat. E păcat numai de tabacul meu că l-am irosit pe banditul acesta.

— Şi acum ce trebuie de făcut? s-a întrebat Georg ca pentru sine, destul de nedumerit.

— Acum că supa-i pregătită, o s-o şi sărăm, ce altceva? Miss Leonor, vă rog să vă daţi jos din maşină pentru o clipă.

Leonor a urmat imediat îndemnul şoferului său şi a coborât din autovehicul, parcă bănuind ce intenţiona să facă acesta.

Ingeniosul inginer, care era Adam Green, a început imediat să-şi dea hainele jos.

— Va trebui să arăt ca vagabondul ăsta de aici, a precizat el..

— La ce bun? Ce ai de gând să faci?

— O să vezi dumneata îndată. Fii numai pe fază.

Lui Georg nu-i mai rămăsese altceva decât să asiste, în câteva minute Adam, de îndată ce s-a văzut în pantalonii, cămaşa şi cizmele tâlharului şi-a pus pe cap împopoţonatul sombrero, după care uitându-se în oglindă şi-a mai netezit şi potrivit ceva pe faţă şi când s-a întors înspre Georg, acestuia nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Adam Green aducea uimitor de bine cu tâlharul răpus şi nu numai în aspectul exterior reuşise minunea asta! Dar şi în

mişcări şi comportament îl copiase pe bandit la mare artă, dovedind calităţi actoriceşti de necontestat.

Dacă ar fi apărut pe o scenă, publicul ar fi fost şi el păcălit. Mai ales că ciudatul omuleţ se comporta de o cu totul altă manieră, împrumutând chiar şi o voce nouă.

O transformare cu totul şi cu totul remarcabil.

— Ei bine, Miss Morris, cecul dumneavoastră este bun, mulţumirile mele. Domniile voastre sunteţi liberi, dar v-aş ruga, întrucât omenii mei sunt ocupaţi în altă parte, să îndepărtaţi singuri obstacolul. Nu-i nevoie decât să scurtaţi înălţimea grămezii de stânci şi automobilului îi va fi suficient pentru a trece. Aşadar, la lucru!

După ce a pronunţat cuvintele acestea cu totul altă voce, falsul căpitan de tâlhari s-a căţărat pe grămada de stânci şi a privit de-a lungul defileului, strigând:

— Hei, Bill!

— Ce doreşti, căpitane? a venit îndărăt răspunsul.

— Rămâi sus! Nu-i nevoie decât să fie rostogoliţi nişte bolovani de pe şosea şi oamenii ăştia pot să treacă dincolo.

— Ai primit ce ni se cuvine, căpitane?

— Totul e în regulă, a venit prompt răspunsul pretinsului Fred, fluturând un petic de hârtie, pe care Bill credea că reprezintă cecul. Valorează tot atât de mult ca şi unul emis de bancă. Rămâi numai sus acolo şi fii vigilent.

— Bine, bine căpitane.

— La treabă! înainte, a poruncit Leonor. N-avem nici o secundă de pierdut.

Această încurajare era bine venită, întrucât lui Georg de-abia îi venea să creadă că vor reuşi numai datorită prezenţei de spirit şi îndrăznelii.

De la oricine ar fi venit această performanţă actoricească şi idee salvatoare genială, treacă-meargă, dar nimeni nu s-ar fi aşteptat ca tocmai comicul omuleţ Adam Green s-o rezolve.

Georg şi-a revenit repede, mai ales că sus movila de bolovani a început vădit să-şi micşoreze înălţimea.

Georg, căruia i se alăturase Leonor şi în cele din urmă pretinsul Fred California, au pus mâna pentru a îndepărta cât mai repede bolovanii. După zece minute totul se redusese la o îngrămădire oarecare de bolovani, pe care automobilul a putut-o trece cu uşurinţă.

— Ei, de-acuma ajunge! Haideţi cu toţii în automobil, i-a

îndemnat falsul bandit.

Au intrat cu toţii înăuntru, Adam se aşezase iarăşi pe scaunul şoferului, maşina punându-se în mişcare. Duduind cu cei o sută de cai putere ai săi, Maximus, încordându-se, a făcut saltul necesar. S-a ridicat spre cer, depăşind cu uşurinţă movila de bolovani şi stânci, pe jumătate dărâmată.

Dintr-o dată au avut din nou în faţa lor defileul liber, numai bun pentru a rula.

— Ei vedeţi, nici n-a fost cine ştie ce. Doar nu era să ne lăsăm opriţi de un ticălos oarecare…

— Omule, dar ce ai făcut e într-adevăr uimitor. Te-am ţinut întotdeauna, ţi-o spun deschis, un omuleţ comic şi distractiv, dar nu ştie cine ştie ce la urma urmei, însă ce ai demonstrat dumneata acum dovedeşte că eşti un erou în toată puterea cuvântului. Cum ai reuşit să ne scapi din situaţia asta, ce părea de neieşit…!

Şi faţă de Leonor. Georg nu şi-a putut stăpâni admiraţia.

— Mister Green a fost într-adevăr actor la vârsta lui şi nu un fieştecine. Mai mare decât toate, a fost talentul său la matematică. A părăsit prin urmare scena şi printr-un studiu de autodidact a învăţat ingineria. Aşa a ajuns să intre în serviciul tatălui meu.

Adam şi-a scos între timp hainele banditului, făcând din nou schimbul cu acesta, care mai zăcea încă leşinat. În curând, incidentul a fost aproape uitat.

CAP. XV

STRĂBĂTÂND CANADA

ÎNGHEŢATĂ

Încă înainte de a ajunge la San Francisco, şoseaua naţională face o deviaţie înspre nord.

Nu cu multă vreme în urmă, în aceeaşi direcţie o luau miile de aventurieri, prea săraci pentru a plăti costurile trecerii peste pasaj, aşa că o luau la picior tocmai pe aici pentru a ajunge în câmpurile aurifere ale noului teritoriu anexat de Statele Unite, care era Alaska.

Ce s-a ales cam cu nouăzeci şi cinci la sută din toţi aceşti aventurieri hămesiţi de aur au relatat toate ziarele şi au putut povesti alţi călători, care au fost martori oculari.

Deocamdată această şosea era bine întreţinută. Aici, California arăta ca un adevărat paradis, cu aşezăminte culturale, oraşe mari bine proporţionate, plasate în mijlocul unor câmpii fertile, la rândul lor înţesate de mici localităţi înfloritoare..

Era pe la mijlocul lunii aprilie când Maximus gonea deja prin acest peisaj magnific, unde totul înflorise sau era verde şi proaspăt ca în toiul verii.

De-abia în statul Oregon vegetaţia devenea ceva mai rară şi asta cu atât mai mult, cu cât în dreapta se făceau tot mai distinct zăriţi munţii Sierra Nevada.

După ce treceai de fluviul Columbia, abia atunci înţelegeai de ce indienii botezaseră pământurile dinspre nord cu numele de Canada.

Ca-na-da înseamnă, tradus din limbajul indigen „aici nu se găseşte nimic”.

Dar nici măcar nu e vorba despre adevărata Canadă, care este plasată mult mai la nord, cel puţin după hartă. Totuşi, mai ales vara. Canada nu prezintă un peisaj chiar atât de dezolant.

Tundrele, cum se cheamă aici preriile cu iarbă puţină, sunt toate înverzite şi chiar punctate cu straturi de flori multicolore.

Dar Canada şi-a primit numele mai ales după partea sa vestică şi dacă o compari cu înfloritǎ, graţioasa Californie, din spatele munţilor Sierra Nevada, îţi dai seama de deosebire.

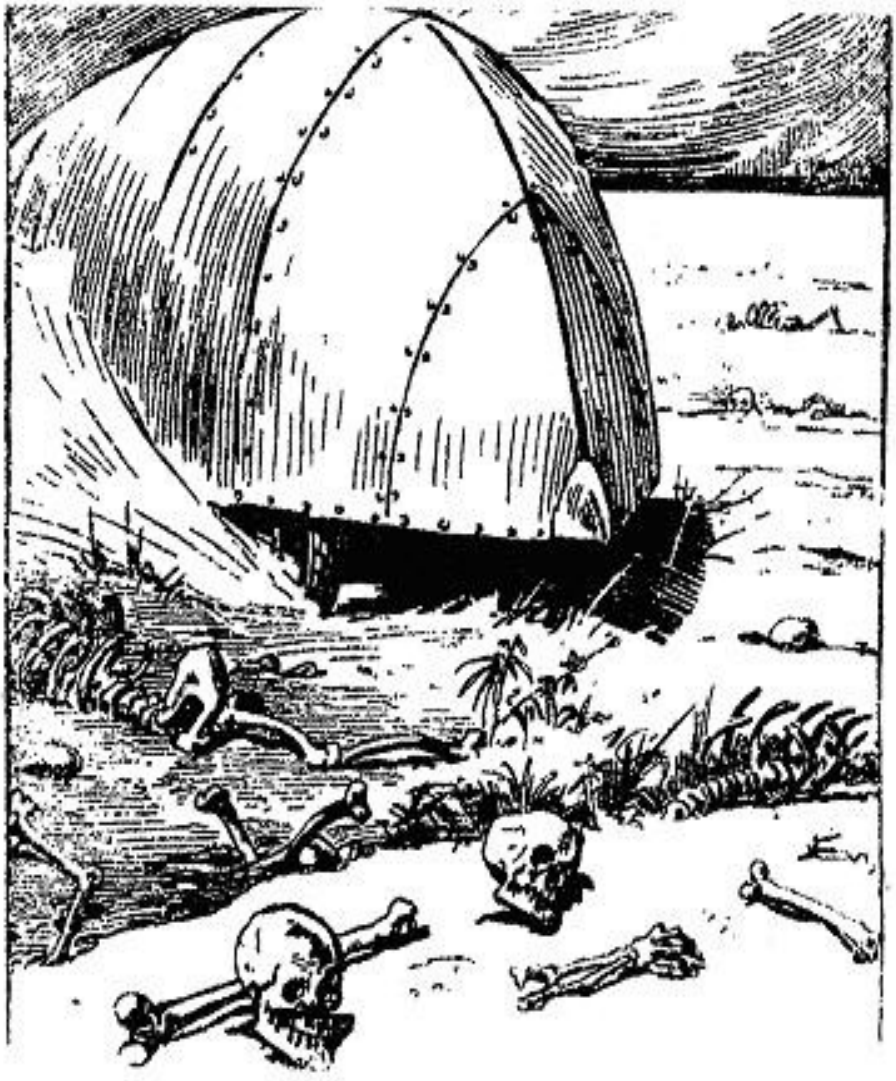

Unde puteai întâlni pe alocuri vestigii animale sau chiar umane, scheletele acelora care nici n-au mai apucat să fie creştineşte îngropaţi în solul sărăcăcios, la un moment sau altul.

Cu livezile pline de fructe şi câmpiile înflorite ale Californiei, chiar şi cele mai prospere dintre tundre nu se pot compara.

Şoseaua se adâncea din ce în ce în stepa dezolantă, unde puteai întâlni pe alocuri vestigii animale sau chiar umane, scheletele acelora care nici n-au mai apucat să fie creştineşte îngropaţi în solul sărăcăcios, la un moment sau altul. Era vorba de acei căutătorii de aur care au plecat prea târziu vara înspre Alaska, fiind surprinşi pe drum de iarnă şi viscol şi n-au mai ajuns niciodată la ţintă.

Şi câte n-ar mai putea povesti oasele acelea înălbite! Nu numai despre foame, sete şi frig, ci şi despre crimă şi jaf, despre ultima bucată de pâine sau ultima înghiţitură de rachiu.

Odată cu Bucker Hiell se ajunge la graniţa canadiană. Acolo, printre căsuţele de piatră erau plasate punctele vamale de frontieră.

Şi acum o altă observaţie, pe care numai cu greutate amatorii romanelor de călătorii şi aventuri o pot găsi:

Este o enormitate să vorbeşti despre extincţia indienilor nord-americani într-un mod previzibil. Actualmente au fost recenzaţi în Canada şi în părţile nordice ale Statelor unite mai mult de optzeci de mii de indieni, dintre care cincisprezece mii bărbaţi, cu excepţia celor plecaţi la vânătoare.

Fără această activitate prodigioasă a pieilor roşii, ar trebui câţiva milionari sau sărmani bogaţi din Europa să îngheţe, întrucât Asia nu e în stare singură să-i aprovizioneze.

Blănurile oferite de pieilor roşii sunt foarte apreciate. La Londra se comercializează tot la şase luni în jur de zece mii de blănuri de urs nord-american.

Numeroasele cataloage care se scot periodic conţin toate informaţiile trebuincioase.

Toţi aceşti urşi care sunt sacrificaţi nu sunt urşi de crescătorie, ci vânaţi de către oameni, mai mult de optzeci la sută dintre blănuri fiind procurate de către indieni.

Ce câştigă un biet indian printr-o astfel de vânătoare? E suficient să întrebi un angajat al unei companii care se ocupă cu vânătoarea şi te minunezi!

Canada englezească percepe vamă numai pentru tutun şi spirtoase, în timp ce Statele Unite vămuiesc tot ce există.

Şi cum s-ar putea păzi această graniţă de peste patru sute de mile germane de tundră? Împotriva contrabandiştilor, desigur!

Indienii aceştia nord-americani sunt totodată agenţi vamali.

Pentru toate bunurile confiscate se acordă o parte agenţilor, ca premiu de stimulare, de către englezi şi americani deopotrivă şi se înţelege de ce aceşti indieni de o parte şi de alta a graniţei sunt ţinuţi într-o atmosferă de perpetuă ostilitate.

Dacă indienii ar pieri toţi deodată, sau dimpotrivă, s-ar uni, aceasta ar produce desigur mutaţii politice mari şi primul pas ar fi poate o emancipare a provinciei Canada faţă de metropola engleză.

Pe măsură ce avansai spre nord, te simţeai ca şi când vara s-ar fi scurs pe nesimţite şi te trezeai în plină iarnă, aşa cum se întâmplă câteodată în câmpia germană, atât doar că lipsea zăpada.

Nu se percepeau norii şi dacă existau totuşi, nu-ţi puteai da seama ce va cădea din ei, ploaie sau zăpadă, atâta timp cât de un lucru erai sigur. O burniţă îngheţată va urma să se producă în orice caz.

Georg i-a înlesnit lui Leonor să-şi îndeplinească o veche dorinţă, aceea de a vâna un bou moscat, ceea ce s-a şi făcut. Carnea acestuia avea un gust deosebit de plăcut în acest anotimp, deşi în alt sezon e respingător.

Unde mai pui că provizia de carne în cămările lui Maximus a crescut cu vreo jumătate de tonă, care după socotelile riguroase ale bucătarului, lor le-ar fi putut ajunge până hăt în… China.

După ce şi-a petrecut o parte din noapte la volan, Leonor s-a dus în sfârşit la culcare. Soarele a prins a zâmbi din nou, tundrele plate fiind sărutate de razele astrului zilei, lăsând să apară la vedere primele ofrande, bucheţele de flori felurit colorate, semn că şi aici anotimpul verii, ca pretutindeni, sosise.

De-abia către amiază Leonor a fost trezită printr-o discretă bătaie în uşa „dormitorului” său.

— Scuzaţi-mă dacă vă deştept din somnul dumneavoastră adânc, dar situaţia e pur şi simplu de aşa natură. Priviţi, vă rog, pe fereastră.

Leonor a urmat sfatul omului care o somase în acest fel şi-a frecat ochii şi a rămas uluită, crezând că încă mai visează.

Totul era alb în faţa ei, zăpada se întindea pretutindeni, groasă de cel puţin o jumătate de metru şi încă ningea necontenit.

Adam i-a explicat în felul său propriu că ningea de aproximativ şase ore, dar complet diferit de cum stăteau lucrurile, văzduhul devenise greu şi norii se nepătruns, nu puteai vedea la doi paşi,

Mai mult, nori ciudaţi se orânduiseră deasupra lor, gata pentru orice surpriză.

Şi chiar aşa s-au petrecut lucrurile. A început foarte curând o furtună de zăpadă, una pe care în viaţa ei Leonor nu o mai întâlnise, deşi această parte răsăriteană a coastei o oferea adesea.

Acum chiar că nu mai puteau vedea nimic. Nu era extrem de frig, aşa cum poate s-ar fi aşteptat, dar pentru Maximus asta nu era cu nimic mai puţin primejdios. Deşi roţile au fost adaptate foarte repede situaţiei climatice extraordinare, automobilul cu motoarele de o sută cincizeci de cai putere, nu mai erau în stare să înainteze, până s-au oprit în sfârşit cu totul.

Motorul produsese între timp suficientă apă caldă, dar în luptă cu elementele dezlănţuite ale naturii s-a dovedit că asta nu însemna nimic.

Ningea mereu şi atât de mult, încât la un moment dat, de atâta ninsoare nici nu s-a mai putut constata din interiorul automobilului, dacă mai ninge sau nu.. Cu alte cuvinte, Maximus fusese îngropat cu totul în nămeţii de zăpadă.

— Dacă vom rămânea pe vecie îngropaţi sub troienei aceştia! a oftat înfiorată Leonor.

— Nu, nu, a consolat-o Adam. În luna iulie se topeşte cu siguranţă toată această masă de omăt.

Georg a încercat la rândul lui s-o liniştească. Păţise şi el ceva asemănător în octombrie în Siberia, când iarna sosise mai devreme decât se aşteptase.

Poate că automobilul pornise prea devreme în călătoria sa, poate că trebuia să o facă numai în iunie sau iulie, acum însă în acest sezon nu mai puteau conta pe temperatură de iarnă, cu toate astea, speranţa nu era pierdută că se vor elibera curând din zăpadă.

— Poate că-i mai bine să petrecem ceva mai mult timp la această latitudine, decât să ajungem prea repede în ţinuturi şi mai nordice, unde cu siguranţă domneşte o climă de plină iarnă.

Trebuiau să se adapteze situaţiei, fără a şti însă pentru câtă vreme. Aveau îmbrăcăminte călduroasă, fireşte nu blănuri, însă foarte potrivite în ţinuturile frigului veşnic. Aşa ceva nu prevăzuse tatăl Leonorei, întrucât se bizuia pe faptul că Maximus prin viteza sa va depăşi curând cele mai inospitaliere regiuni nordice.

Puteau să se încălzească folosind cuptorul electric, dacă

acesta rămânea deschis.. În acest caz, în interiorul automobilului rămânea o temperatură destul de confortabilă, chiar dacă termometrul nu indica decât cinci grade Celsius. Asta fiind o situaţie fericită în toate ţinuturile nordice.

În igluurile eschimoşilor termometrul arată numai un grad deasupra lui zero şi totuşi, călătorii care au experimentat asta nu se plâng de temperaturi scăzute şi susţin că n-au îngheţat niciodată.

Din când în când au încercat să repună motorul în funcţiune, dar… zadarnic. Nici la trei sute de cai putere blindatul nu a reuşit să se urnească din loc.

Nu mai ştiau dacă mai continua ninsoarea. La începutul stârnirii furtunii au ridicat repede pavezele metalice prevăzute cu ochiuri din sticlă prin care puteau privi. Dar în faţa lor nu aveau de văzut decât o zăpadă deasă. Au încercat să lase în jos aceste platoşe, dar mecanismul nu funcţiona. Tot aşa de puţin se manevra şi la uşi, deşi acestea se deschideau toate în interior.

Au încercat să încălzească pe plita electrică batiste şi prosoape, pe care le-au îngrămădit în apropierea platourilor, acolo unde era plasată uşa. Să încălzească lacătul, dar totul zadarnic, uşa pur şi simplu mu se deschidea.. Nu pentru că afară bântuia un frig nemaiîntâlnit. Zero grade era suficient pentru a zădărnici toate încercările de dezgheţ.

Zăpada se topea, ce-i drept, dar numai pentru a se transforma imediat în sloiuri de gheaţă. Poate că vina aparţinea uşilor, construcţiei lor.

Pentru a fi dezgheţate era nevoie să se lucreze concomitent pe toate punctele de contact, ceea ce nu era cu putinţă. Îndată ce un zăvor se dezgheţa, un altul se pietrifica la loc prin îngheţ.

Constructorul acestui automobil se gândise de fapt la toate, numai la posibilitatea îngheţării maşinii nu. Pasagerii vehiculului trebuiau să se obişnuiască cu ideea că Maximus nu va rămânea prizonierul îngheţului decât un timp oarecare. Că era vorba de ore sau de zile, asta nu se ştia, un lucru însă era sigur. Automobilul nu putea fi părăsit în nici un chip de către pasagerii săi.

Speraseră că făcând puţine exerciţii, vor reuşi să-l despresoare pe Maximus cu ajutorul lopeţilor. Dar au fost nevoiţi să constate că era un lucru imposibil chiar şi deschiderea uşilor.

— Asta este zăpada canadiană. De o cu totul altă calitate decât cele cunoscute până acuma, a reflectat gânditor Adam

Green, luându-şi de pe nas ochelarii şi ştergându-i uşor.

El şi-a lămurit interlocutorii de ce zăpada înmuiată îngheţă la loc, jonglând cu unităţile de căldură calorii şi kilocalorii, cu coeficienţi de dilataţie, ca un adevărat om de ştiinţă, specialist în domeniu.

A extras rădăcini pătrate, a operat ridicări la cub, sfârşind prin a-i înnebuni pe toţi cu calculele sale, până ce Leonor a pus capăt dezbaterii, făcând o afirmaţie de bun simţ:

— Cu toate astea, nu se poate deschide nici o uşă măcar. Chiar şi ochiurile de geam de doar cinci centimetri în diametru, din sticlă încasabilă, n-au putut fi decât cu mare greutate deschise, după ce am încălzit la soba electrică un maldăr nesfârşit de prosoape.

Şi dacă nici măcar astea nu le-ar fi auzit, atunci cu siguranţă ar fi uitat cu toţii că erau sortiţi unei morţi îngrozitoare.

— Aerul devine tot mai greu respirabil, s-a pronunţat pe un ton grav Georg.

— Se simte deja? De lipsă de oxigen nu ne putem în nici un caz plânge. Suntem în stare să-l producem în aparatele noastre, însă înainte de a o face va trebui să încercăm altceva.

Capătul unei tije de fier de trei metri lungime a fost încălzit până la roşu. Vântul bântuia în ultimul timp dinspre vest. Aşa că a fost scos capătul încălzit alb al barei de fier prin partea din est a automobilului, dezvoltându-se imediat o dâră de gaz la vârful încins.

Spre surprinderea şi groaza lor deopotrivă, au constatat că ţeava nu a reuşit să străbată în totalitate stratul de zăpadă, care devenise mai gros de trei metri şi asta încă de unde nu bătea vântul!

Ce fel de cantităţi de zăpadă au putut fi îngrămădite deasupra lor într-un timp atât de scurt? Totuşi, era nevoie să facă o deschizătură. Fie ea cât de mică. Unelte pentru asta existau din belşug. Aveau ţevi de douăzeci de metri lungime.. Chiar şi acestea puteau fi prelungite cu un metru şi cu siguranţă ar fi străpuns bariera.

Între timp au mai trecut zece minute şi acum au început cu toţii să se plângă să se plângă de greutăţi în respiraţie.

Partea inferioară de dinăuntru a ţevilor de fier a fost învelită în apărători de cauciuc, legate solid de aparatul care produce gaz exploziv, o dată cu cel care descompunea apa, astfel încât gazul acesta otrăvitor putea fi evacuat în exterior, în timp ce oxigenul

rămânea să îmbogăţească aerul din interiorul autovehiculului.

Adam a măsurat cu ajutorul unui instrument de precizie debitul. La început au mai fost scăpări, dar cu ajutorul unor calcule care au reuşit să se facă în capul lui Green, s-a putut regla debitul de aşa manieră, încât să nu de reţină nici mai mult, nici mai puţin decât cantitatea necesară de oxigen pentru alimentarea plămânilor.

— Dacă simţiţi că sunteţi prea agitaţi, sau dimpotrivă, aveţi senzaţia de asfixiere, vă rog să-mi spuneţi imediat.

— Ce se va întâmpla cu bioxidul de carbon emanat, dar cu acidul carbonic? a întrebat Georg îngrijorat.

— Sunt pe cale să-l reţin, a răspuns Leonor, căreia tocmai i se înmânase de către cei doi muncitori montori nişte creuzete plate, acoperite cu o pulbere albă din oxid de calciu, pe care fata le-a plasat din loc în loc pe podeaua cabinei în care se găseau. Acest oxid de calciu. Se combină vehement cu vaporii de apă emişi prin respiraţie, la fel ca bioxidul de carbon. Combinaţia bine cunoscută de carbonat de calciu, mai greu decât aerul, rămânând jos la podea.

Toate astea le ştia şi Georg prea bine, deşi acum îl munceau alte gânduri.

— Şi ce se va întâmpla după ce tot oxidul de calciu se va fi consumat în reacţia cu CO_2?

— Asta va dura. Un timp îndelungat şi oricum, mai avem destul.

— Da, dar dacă suntem reţinuţi aici până ce întreaga cantitate de oxid se epuizează?

— Atunci carbonatul de calciu se va decalcina pe cuptorul electric, iar bioxidul de carbon va fi trimis în atmosferă printr-o altă ţeavă, care va ajunge la suprafaţă. Mai e nevoie să adaug că astfel se reface cantitatea de Co (oxidul de calciu)?

Asta şi-o putea explica şi Georg foarte bine şi totuşi nu contenea să se minuneze:

— Tatăl dumneavoastră s-a gândit la toate, Miss Morris! Chiar dacă Maximus a ajuns să fie acoperit de zăpadă.

— Nu chiar la toate, altfel ar fi prevăzut şi cazul când uşile, iată, mu se mai pot deschide din cauza gerului, nici înăuntru. Totuşi, a prevăzut şi posibilitatea ca automobilul să se transforme la nevoie într-un submarin.

— Cum? Să circule pe sub apă? Să se scufunde în adâncul mărilor, a strigat entuziasmat peste măsură Georg.

Dar Leonor i-a mai tăiat puţin elanul.

— Nu, nu e vorba de adâncul mărilor! Se limitează să circule doar la suprafaţa apei. Ca să se scufunde în adâncime ar fi trebuit prevăzut cu alte dispozitive şi mecanisme, total inadecvate călătoriei pe uscat.

— Chiar şi aşa, avem toate la dispoziţie pentru a genera mereu cele două gaze combustibile, hidrogenul şi oxigenul.

— Oxidul de calciu l-am luat cu totul în alte scopuri, pentru o eventuală dezinfecţie, sau ar putea fi folosit în bucătărie ca material la construcţia cuptorului.

CAP. XVI

GHEŢARII PLUTITORI

Trecuseră deja douăzeci şi patru de ore şi nu se schimbase nimic. Călătorii însă nu erau prea impacientaţi. Odată şi odată tot trebuia să se topească zăpada asta.

Din când în când, Adam producea o cantitate mai mare de oxigen, oprea aparatul, îndepărtând furtunul de cauciuc şi scotea prin ţeavă, ataşat de o vergea subţire de oţel, un termometru, pe care îl lăsa câteva minute afară, după care îl retrăgea înăuntru. În medie, era undeva de punctul de îngheţ, adică zero grade Celsius, dar ziua temperatura atingea chiar opt grade, afară fiind probabil însorit.. Noaptea temperatura cădea constat la trei grade sub zero. Dacă nu ningea, nimeni nu o putea şti. Ţeava era prea lungă şi prea îngustă pentru a reuşi să se vadă ceva prin ea, în afara unui punct luminos, nu mai mult..

În ziua următoare instrumentul care măsura consumul de gaz le-a dezvăluit că hidrogenul nu mai voia să se degajeze. O ţeavă fusese astupată şi cu ce altceva decât cu zăpadă? Aşadar, continua să ningă. Ţeava a putut să fie reparată şi chiar prelungită, astfel încât hidrogenul a început să se degajeze din nou.

— Ce se va întâmpla dacă grosimea stratului de zăpadă va creşte într-atât, încât nu va putea fi biruit de lungimea ţevilor? a întrebat Georg îngrijorat.

— E greu de presupus că stratul va atinge vreodată o grosime de douăzeci de metri. Dar dacă trec oameni prin preajmă şi le dă prin cap pur şi simplu să astupe ţevile?

— Şi pentru ce motive ar face asta?

— Pentru a ne sorti morţii prin asfixiere.

— Nu vă înţeleg deloc. Cine ar putea să ajungă la o astfel de idee? s-a exprimat Leonor clătinând capul.

— Mister Deacon.

— Deacon? Vă înţeleg tot mai puţin. Cum ar putea acesta să ajungă aici?

— Presupun pur şi simplu. Dacă cuiva îi va veni gândul să astupe afară ţevile, ce se întâmplă atunci?

— Mister Hartung, nu vă mai recunosc. Nu vă mai chinuiţi cu astfel de gânduri negre. Dacă cerul se prăbuşeşte, fireşte că toate păsările or să moară.

Georg nu s-a mai chinuit în consecinţă cu astfel de gânduri negre, aşa cum va arăta în curând starea sa de spirit. El întrebase doar aşa, de dragul conversaţiei.

Deodată, Leonor a adoptat o poziţie care le-a atras luarea aminte tuturor. Aceasta părea să pândească sau să asculte ceva de bănuit afară.

— Auziţi ceva suspect, Miss Leonor?

— Nu, nu e vorba de auzit ceva aici. Însă… nu observaţi nimic, domnule?

Nimănui nu-i părea însă să se fi întâmplat ceva suspect.

— Am senzaţia că automobilul se mişcă.

Celorlalţi nu li s-a părut că acesta e cazul, cu toate astea, nimeni nu putea să-i reprime Leonorei acest sentiment al salvării. O vreme nimic nu s-a mai întâmplat demn de atenţie. Şi asta timp de două ore, astfel că până şi Leonor a părut să admită că se înşelase.

Dar după trecerea acestui interval de timp, din nou Leonor a revenit la bănuielile anterioare.

— Acum sunt mai sigură ca oricând că vehiculul nostru se mişcă, adevărat, foarte încet, înainte.

— Nu simţiţi vreo zguduitură?

— Nu, nici o zguduitură, dar totuşi…

— Şi aveţi pe de-a întregul dreptate. Automobilul se mişcă încet dar sigur, de la est spre vest, a strigat deodată Adam Green. Înainte, acum trei ore, când am privit compasul, acul magnetic era plasat aici, a arătat el instrumentul. Şi acum, iată unde a ajuns.

Da, automobilul îşi schimbase poziţia cu opt grade. Şi asta nu rămânea aici. Toată lumea a putut constata cum vehiculul se mişca mai departe cu partea sa din faţă, încet dar sigur, înspre vest. Dar Maximus se mişca fireşte mult mai încet decât acul magnetic într-adevăr, automobilul se deplasa cu adevărat şi Leonor a fost în stare prima să detecteze schimbarea. Era de fapt vechea poveste care spune că femeile au un al şaselea simţ pentru aşa ceva, inaccesibil bărbaţilor.

Cum era totuşi cu putinţă ca automobilul să se mişte? Probabil

că muntele de zăpadă se năruise, sau chiar baza de susţinere. Poate numai de afară s-ar fi putut observa cu adevărat această mişcare.

Acest simţ extraordinar de percepţie îl are fiecare fiu al naturii. De exemplu, un urangutan australian plasat cu ochii legaţi într-o încăpere fără ferestre, după ce se întoarce de câteva ori în jurul axei proprii, îţi poate indica cu siguranţă unde va răsări şi unde va apune soarele.

Leonor a început din nou discuţia:

— Simt încă ceva în plus. Nu numai că ne rotim în jurul axei, dar chiar ne deplasăm puţin spre litoral.

— Cât despre mine, percep la rându-mi ceva, cu totul diferit, s-a auzit vocea lui Green. Vă rog, domnilor, să veniţi aici.

Au pătruns cu toţii în cabina şoferului, unde era deja instalat Adam Green şi pentru a-şi găsi loc, unii au fost nevoiţi să se aplece, sau să îngenuncheze.

Dar apoi ca la o comandă, toţi au spus la unison:

— Plutim, pur şi simplu plutim!

— Fireşte, cum altfel, doar ne găsim pe apă, nu-i aşa? s-a exprimat din nou cu voioşie, pe un ton mucalit, imperturbabil Adam Green.

Automobilul se legăna într-o parte s-au în alta, aşa cum constataseră cu toţii, apoi după cum arăta acul magnetic se învârtea în jurul axei, într-un unghi tot mai mare.

— În ce fel de apă plutim noi acum? a vrut să ştie Leonor.

— Eram foarte aproape de fluviul Yukon iniţial, i-a dat prompt răspunsul Georg.

Au cercetat harta, Yukonul izvorăşte din părţile nordice ale Munţilor Stâncoşi, o ia înspre nord, străbate regiunea Canadei care aparţinea odinioară Rusiei, mai numită şi America Rusă, face un unghi ascuţit înspre vest şi după un parcurs de încă şapte sute de mile englezeşti, se varsă în marea Bering, la circa două sute de mile depărtare de strâmtoarea Bering.

— Yukonul era sau nu acoperit de gheaţă?

— N-am observat nimic de genul acesta. Şi nici zăpadă şi nici gheaţă. Doar şi aici a sosit în sfârşit primăvara. Atâta doar că furtuna de zăpadă a inversat totul.

— Aşadar, bănuiţi că ne aflăm în apele acestui fluviu?

— Sunt convins de asta. De altfel, în orice râu afluent am fi ajuns, acesta tot se varsă la urma urmei numai în fluviul Yukon.

— Să fi lunecat în apele fluviului?

— Nu există altă explicaţie.. Suntem foarte aproape, sau mai bine zis, mai degrabă am fost aproape de malul acestui fluviu. După îngheţ, am fi putut aluneca pur şi simplu în Yukon. De aici şi temperatura constant nu pre scăzută şi genul acesta specific de mişcare.

— Ce întâmplare amuzantă.

Dar Leonor a spus vorbele astea pe un ton mânios, care nu mai semăna defel cu o indiferentă constatare, ori ceva asemănător.

— Şi de ce, mă rog? a surâs Georg. În acest fel cel puţin ne continuăm cursa, fără a ne abate din drumul nostru.

— Yukonul este navigabil pe toată lungimea lui?

— Absolut! Totuşi, s-ar putea să întâlnim destui buşteni pe parcurs.

Leonor a examinat harta cu multă atenţie.

— Ce sunt punctele astea însemnate aici?

— Hm. E greu de spus. Oricum, motorul şi implicit maşina nu s-au putut mişca prin propria lor putere..

— Şi de ce nu?

— Referitor la punctele acelea. Astea înseamnă câteva cataracte, după care vine o cascadă grandioasă, nu prea mult deosebită de faimoasa Niagara. La treizeci de metri se prăvălesc apele în adâncime, dar mai sunt cel puţin trei sute de mile până să ajungem acolo. Dacă ne bazăm numai pe curentul natural al fluviului, vom fi acolo doar în plină vară, care aici e totuşi foarte călduroasă.

— La ce fel de mile vă referiţi, Mister. Hartung? a iscodit Adam Green.

— La cele englezeşti, bineînţeles.

— Şi cât de rapid e curentul?

— Nu pot să avansez o cifră.

— Face cel puţin un metru pe secundă?

— Cred că această viteză o are cu siguranţă. Cel puţin atât.

— Ei, vedeţi! }n acest caz nu vom ajunge la cascadă în mijlocul verii, cum s-a estimat. Ci doar după cinci zile.

Numai câteva calcule au fost necesare şi Georg a trebuit să mărturisească ruşinat că omul de ştiinţă avea dreptate.

Georg s-a cutremurat acum la auzul veştii, că în cinci zile vor fi la cascadă.

De asemene şi Leonor a tresărit înfiorată.

— Cum, în cinci zile vom ajunge la cascadă? Dar fata şi-a

revenit repede. Ei, ce dracu-i nebunia asta de fapt? Cinci zile înseamnă o groază de timp şi e de la sine înţeles că până atunci ne vom fi eliberat din strânsoarea muntelui de zăpadă, dacă nu datorită puterii razelor de soare, atunci prin propriile noastre forţe.

Câteva zguduituri palpabil percepute acum, le-au dovedit o dată în plus, dacă mai era cazul, că automobilul se pusese în mişcare.

Totuşi, încercarea de a porni motorul, ca şi aceea de a deschide uşile, au rămas fără nici un rezultat.

Trebuiau să se supună sorţii şi să petreacă o noapte nouă claustraţi înăuntru.

Limba ceasului arăta ora şase, când s-a petrecut ceva neaşteptat. Deşi lămpile electrice erau aprinse, totuşi, prin micul gemuleţ practicat în blindajul automobilului a apărut lumina zilei. Şi din ce în ce mai clar.

S-a dovedit acum că zăpada îngheţată se transformase în gheaţă şi încă într-una clară ca şi cristalul. Pe partea din dreapta acestui strat de gheaţă avea grosimea de vreun metru, dar pe partea opusă, unde nu bătuse vântul furtunii şi zăpada nu se putuse aduna în cantităţi mari, stratul era mult mai subţire.

Adam a început din nou o discuţie ştiinţifică despre modul în care zăpada se poate transforma în cristale de gheaţă, dar nimeni nu mai era atent la ceea ce spune, cu toţii preferând să privească prin cristalele de pe sticlă.

Automobilul era mânat deocamdată prin mijlocul fluviului, lat de câţiva kilometri. Dar rezulta din meandrele pe care le făcea că era tot mai împins înspre lateral.

Apa umflată atingea de fapt malul şi cât vedeai cu ochii nu se distingea decât o oglindă de gheaţă de o jumătate de metru grosime, atât de mult putuse ninge, pentru a atinge performanţa asta.

Din loc în loc încă mai plutea câte un rest de zăpadă, necristalizată încă.

Prin urmare, o ninsoare bruscă, abundentă, care a dus la îngheţarea păturii exterioare. Aşa a rezultat uimitoarea oglindă de gheaţă şi care datorită căldurii izvorâtă din interiorul automobilului, s-a putut transforma în gheaţa cristalină în care erau oamenii învăluiţi.

Soarele strălucea şi fără îndoială, asta făcea zăpada şi gheaţa să se topească, dar în acest proces se pierdea din nou căldură,

conform unui principiu fizic prea bine cunoscut, a legii conservării energiei şi de aceea, eliberarea maşinii se va dovedi un proces mai îndelungat.

Toate astea le-a explicat şi demonstrat Adam prin mai multe calcule şi în mod repetat, aşa că toată lumea putea reţine argumentele sale în cap.

— Dacă nu mă credeţi, daţi-mi o foaie de hârtie şi o să vă apară negru pe alb.

— Da, da, dragul meu Green, te credem pe cuvânt, dar n-ar fi mai bine să faci nişte calcule prin care să ne spui cât de curând o să scăpăm de îmbrăţişarea asta de gheaţă? a întrebat Leonor.

— Nu, asta nu pot din păcate s-o fac. Ar merge numai cu ajutorul calculului diferenţial hiperbolic, dar asta, spre regretul meu, nu s-a inventat încă.

Fluviul la rândul său era complet liber. Gheţurile sparte fuseseră duse la vale de multe săptămâni.

Apoi pasagerii lui Maximus şi-au putut încânta privirile la vederea nenumăratelor cirezi de cerbi, bivoli moscaţi şi alte rumegătoare, care alergau dezorientate pe malurile Yukonului. Încolo şi încoace. O porniseră în marea lor migrare înspre nord, după ce petrecuseră sezonul de iarnă în ţinuturile sudice, acum căutau iarbă fragedă şi gustoasă care răsărea prin ţinuturile nordice recent dezgheţate..

Şi acestea erau în gardă-mare acum când dăduseră peste crusta de gheaţă, fiind ameninţate să moară de foame.

Nenumăraţi prădători urmau cirezile acestea de la distanţă, pândind doar o breşă pentru a le decima rândurile.

Pasagerii automobilului aveau acum ocazia să vadă deopotrivă urşii nordului şi chiar un grizzly uriaş. Numai oameni n-au avut încă ocazia să vadă, nici măcar vânători de animale pentru blănurile lor.

Soarele se ascunsese de curând după nori şi acum era de aşteptat ca îngheţul să reînceapă într-un fel sau altul. Şi lucrurile s-au petrecut întocmai aşa, stratul nou de zăpadă nici le-a permis să se vadă ceva prin geamurile de cristal, acum acoperite.

— Vai de noi, totul se repetă, ca un făcut! s-au auzit mai multe voci văicărindu-se din interiorul automobilului.

Şi au mai trecut două zile şi două nopţi până ce noua crustă de pe ochiurile ferestrelor au devenit iarăşi vizibile. De data asta transparenţa devenise de o mai bună calitate. Fluviul străbătea

chiar acum o regiune acoperită de desişuri şi se putea zări încă prin ferestrele automobilului crengile încărcate de zăpadă şi promoroacă ale arborilor, dar din păcate asta nu le folosea la nimic atâta timp cât nu se puteau elibera de strânsoarea gheţii.

— Cât de departe suntem acum de cascada aceea. Mister Hartung?

— Nu pot să-mi dau seama, atunci când am străbătut regiunea asta am ales un drum situat mult mai la vest.

— Încă două zile crezi că mai avem totuşi?

— Greu de spus, dar totuşi nădăjduiesc să ne mai rămână cel puţin încă două zile.

— Şi ce se va întâmpla apoi, dacă nu putem ieşi până atunci din capcana asta? a întrebat aproape pe şoptite Leonor.

— Păi, ne vom prăbuşi în fundul fluviului odată cu torentul de apă şi dacă acolo nu se va pica, vom ieşi din nou la suprafaţă, a spus mucalit ca întotdeauna Adam Green.

Odată când îngheţul îi îmbrăţişase ajunsese blindatul ca din întâmplare la malul fluviului. Acesta se prinsese pentru un timp între crengile unui copac. A fost numai o speranţă efemeră că ar putea să rămână aici până să se topească gheaţa. Întrucât după nenumărate şovăieli, acesta a pornit-o din nou, cu viteză sporită, dus de apele fluviului.

Şi au mai trecut două zile fără a se întâmpla ceva important. Malul a devenit iarăşi liber, regiunea împădurit rămânând în urmă. Au urmat din nou momente de ninsoare şi îngheţ, dar crusta de gheaţă în care erau încarceraţi n-a renunţat cu nici un chip să se micşoreze.

Nici atunci când gheaţa şi zăpada nu mai erau defel prezente şi verdele primăverii părea peste tot suveran.

— Linişte, vă rog! Nu auziţi nimic? le-a şoptit Leonor cu buzele palide.

Da. Acum şi ceilalţi au putut percepe în fine zgomotul înăbuşit, care părea să pătrundă până şi prin crusta de gheaţă.

— Cascada! De-acum Dumnezeu să fie îndurător cu noi.

Automobilul s-a învârtit de câteva ori în jurul axei sale. Şi-acum toţi au putut vedea în depărtare ceaţa albă ce se formase, acoperind însă cascada în întregime.

— Oameni! Acolo sunt oameni! a izbucnit Leona dintr-o dată.

Da, erau vânători de blănuri care-şi făceau de lucru la mal cu câteva dintre bărcile lor uşoare, confecţionate din coajă de copac.

Aceştia zăriseră de mult blocul plutitor de gheaţă cu sârmele acelea ciudate dinăuntrul său, despre care nu ştiau ce să mai creadă. Vânătorii aceştia, fie ei feţe palide sau piei roşii, chiar dacă mai văzuseră un automobil în viaţa lor, cu siguranţă că nu şi-ar fi închipuit că în mijlocul unui astfel de bloc de gheaţă se găseşte vreunul.

Continuare în broşura nr. 6

Cuprins

CAP. XI *BANDIŢII DIN MUNŢII STÂNCOŞI*.....3

CAP. XV *STRĂBĂTÂND CANADA ÎNGHEŢATĂ*.....9

CAP. XVI *GHEŢARII PLUTITORI*.....17

Cuprins.....25

SURPRINZĂTOAREA URMARE A UNEI VÂNĂTORI DE CULANI SIBERIENI

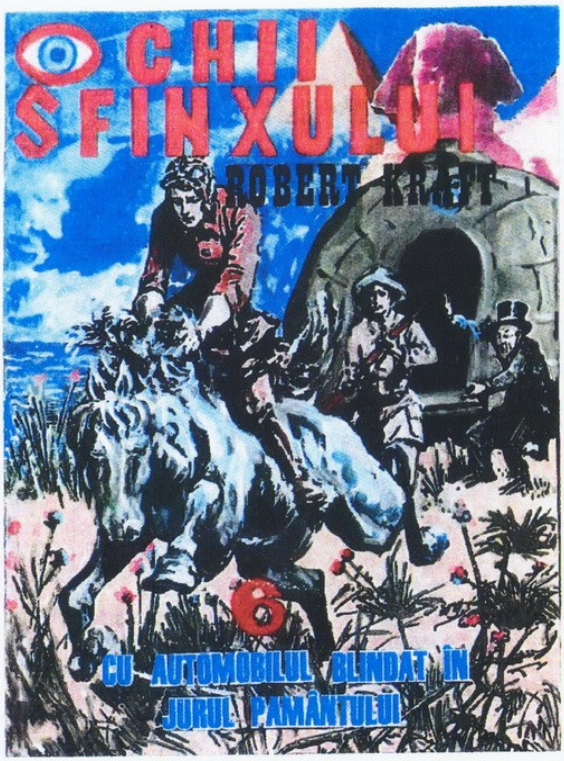

Ajunsă în Siberia țaristă, tânăra Leonor, copleșită de compătimire, încearcă să-și convingă camarazii de pe Maximus să elibereze pe nefericiții deportați de pe insula Sahalin

Culanii, caii sălbatici ai nemărginitelor stepe,numiți așa de nomazii locurilor, sunt un vânat prețios, dar inaccesibil vânătorilor de rând. Totuși, ajutată de curajosul Georg Hartung,tânăra Leonor se aruncă în această aventură primejdioasă. Cum se va încheia ea ?

Cu o uimire imensă,Georg Hartung află că caraghiosul omuleț Adam intenționează să o ceară în căsătorie pe...Leonor, taina inimii a tânărului !

URMĂRIȚI O PALPITANTĂ AVENTURĂ ÎN BROŞURA Nr.7, ÎNTITULATĂ „ÎN MÂINILE CAZACILOR”